

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: B. N.**, nar. X, bytem v R., P. č. p. 726/6, proti **žalované: Lužické nemocnici a poliklinice, a. s.**, IČ: 615 38 990, se sídlem v Rumburku, ul. Jiráskova č. p. 1378/4, PSČ 408 01, zastoupené Mgr. Milanem Schubertem, advokátem se sídlem v Litoměřicích, Mírové náměstí č. p. 157/30, PSČ 412 01, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 3. 2013,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Lužické nemocnice a polikliniky, a. s., ze dne 11. 3. 2013 **se pro vady řízení z r u š u j e** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **p o v i n n a zaplatit** žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **3.000,-Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou ze dne 28. 4. 2014, jež byla dána k poštovní přepravě dne 7. 5. 2013, ve znění její opravy obsažené v replice ze dne 18. 8. 2013, domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 11. 3. 2013, kterým žalovaná Lužická nemocnice a poliklinika, a. s., rozhodla o podání žalobkyně ze dne 4. 3. 2013 označené jako „stížnost“ na postup žalované při vyřizování žádosti žalobkyně ze dne 5. 12. 2012 o poskytnutí informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném poskytování informací, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), tak, že tuto žádost dvěma neformálními sděleními ze dne 27. 12. 2012 a ze dne 1. 2. 2013 odmítla, s tím, že žalovaná není povinným subjektem dle ust. § 2 informačního zákona. Žalobkyně se současně domáhala zrušení obou neformálních

sdělení žalované, a to ze dne 1. 2. 2013, jímž bylo žalovanou rozhodnuto o stížnosti žalobkyně ze dne 17. 1. 2013 podané ve smyslu ust. § 16a informačního zákona na její postup při vyřizování žádosti o informace ze dne 5. 12. 2012, jakož i rozhodnutí žalované ze dne 27. 12. 2012, kterým bylo rozhodnuto o žádosti žalobkyně ze dne 5. 12. 2012 o poskytnutí informace, když těmito oběma neformálními sděleními došlo žalovanou *de facto* k odmítnutí žádosti žalobkyně o poskytnutí informace ze dne 5. 12. 2012, a to vždy se shodným odůvodněním, neboť se žalovaná nepovažuje za povinný subjekt dle ust. § 2 informačního zákona. Zároveň žalobkyně požadovala, aby soud uložil žalované uhradit jí náhradu nákladů za předmětné soudní řízení.

Žalobkyně v žalobě úvodem podotkla, že jako členka zastupitelstva města Rumburk byla upozorněna na některé zneklidňující okolnosti, jež se měly vztahovat k činnosti žalované. Žalobkyně proto v souladu s informačním zákonem požádala žalovanou žádostí ze dne 5. 12. 2012 o poskytnutí informací. Žalobkyně v žádosti zejména požadovala poskytnutí kopie protokolů o výběrových řízeních či poptávkových řízeních na zařízení CT a na všechny stavební úpravy, když žalobkyně současně také požadovala informace o platech a odměnách jednotlivých členů představenstva žalované, a to vše za období od 1. 1. 2009 do současnosti. V této souvislosti žalobkyně doplnila, že majoritním vlastníkem žalované je z více než 90 % město Rumburk. Žalovaná však na žádost žalobkyně reagovala poskytnutím pouze jakéhosi vyjádření ze dne 27. 12. 2012, které jednak neobsahovalo požadované informace a jednak ho ani nebylo možno vnímat jako rozhodnutí o odmítnutí její žádosti, neboť nebylo vyhotoveno ve formě předepsané zákonem, přičemž v této písemnosti žalovaná toliko uváděla, že není povinným subjektem. Žalobkyně proto proti takovému postupu žalované podala dle ust. § 16a odst. 1 informačního zákona stížnost ze dne 17. 1. 2013, v níž se s poukazem na příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu snažila žalovanou upozornit na skutečnost, že dle informačního zákona je třeba žalovanou pokládat za povinný subjekt. Na stížnost žalobkyně ze dne 17. 1. 2013 ovšem žalovaná reagovala písemností ze dne 1. 2. 2013, v níž opětovně uvedla, že se nepovažuje za povinný subjekt dle informačního zákona a žalobkyni stále neposkytla požadované informace.

V návaznosti na právě uvedené žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že žalovaná je povinným subjektem dle ust. § 2 informačního zákona, a proto je povinna k její žádosti jí poskytnout požadované informace. Žalovaná, jakožto povinný subjekt, dle žalobkyně nejednala ve shodě s ust. § 16a odst. 5 informačního zákona, když nepostupovala ani jedním ze tří předpokládaných postupů při vyřizování podané stížnosti. Dle žalobkyně byla navíc stížnost ze dne 17. 1. 2013 za žalovanou vyřizována shodnou osobou jako odpověď ze dne 27. 12. 2012, když dle ust. § 16a odst. 5 informačního zákona měla být věc naopak postoupena nadřízenému orgánu. Žalobkyně v tomto kontextu ještě poznamenala, že ji žalovaná svým obstrukčním postupem zároveň znemožnila ve věci podat případné odvolání, neboť ze strany žalované nebylo v návaznosti na žádost žalobkyně ze dne 5. 12. 2012 vydáno dle ust. § 16 informačního zákona rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Žalovaná svým postupem výrazným způsobem porušila mnohá ustanovení informačního zákona, přičemž na podporu tohoto názoru žalobkyně poukázala na rozhodnutí Krajského soudu v Brně, č. j. 30 A 91/2011 – 68, či o rozhodnutí Městského soudu v Praze, č. j. 10 Ca 402/2009 – 38.

Dále žalobkyně uvedla, že žalovaná je sice obchodní společností, nicméně i obchodní společnost je možno považovat za povinné subjekty dle informačního zákona, jak vyplývá z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 114/2011 – 121, ze dne

8. 9. 2011, č. j. 9 As 48/2011 – 129, ze dne 16. 11. 2010, č. j. 9 Ans 7/2010 – 59, nebo ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006 – 67. Samotná skutečnost, že žalovaná je osobou soukromého práva, ji proto nevylučuje z okruhu povinných osob dle informačního zákona. Dle žalobkyně navíc účel žalované není soukromý, nýbrž tento účel je zcela veřejný. Předmětem podnikání žalobkyně je totiž především poskytování zdravotní péče (ambulantní a ústavní), přičemž se jedná o službu, jež je poskytována veřejnosti, a to jako služba občanům. Žalovaná je navíc způsobilou právnickou osobou, které je složkou veřejné správy a systému poskytování zdravotní péče v souladu se zákonem č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování, ve znění pozdějších předpisů, jež má oprávnění k poskytování zdravotních služeb, a proto se jedná o veřejnou instituci ve smyslu ust. § 2 odst. 2 informačního zákona, jež je navíc převážně financována z veřejných zdrojů, když město Rumburk pravidelně dotacemi ze svého rozpočtu přispívá na činnost žalované s tím, že dle žalobkyně tyto dotace již dosáhly nejméně částky ve výši 82 mil. Kč.

Závěrem žalobkyně uvedla, že písemnosti žalované ze dne 27. 12. 2012, ze dne 1. 2. 2013 a ze dne 11. 3. 2013 vyhodnotila jako rozhodnutí, jimiž nebylo její žádosti zcela vyhověno. Žalobkyně k tomuto závěru dospěla i přes skutečnost, že písemnosti, třebaže jako rozhodnutí nejsou označeny, obsahují náležitosti rozhodnutí ve smyslu zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dle žalobkyně nelze tyto písemnosti vyhodnotit jinak než dle jejich obsahu. Je tomu tak z důvodu, že v těchto písemnostech je především uvedeno, kdo a kdy je vydal, čeho se tyto písemnosti týkaly, dle jakého právního předpisu bylo rozhodováno, a konečně tam bylo rovněž uvedeno, z jakého důvodu nebylo žádosti žalobkyně vyhověno. Dle žalobkyně tyto písemnosti nepochybně vyjadřují vůli žalované požadované informace neposkytnout, což je jeden z předvídaných způsobů rozhodnutí o žádosti o poskytnutí informací, a tudíž není nutné konstruovat fikci vydání negativního rozhodnutí dle ust. § 15 odst. 4 informačního zákona.

Žalovaná předložila k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhla její odmítnutí nebo zamítnutí, a aby soud jí přiznal náhradu nákladů řízení.

K věci žalovaná předně stručně uvedla, jakým způsobem bylo doposud nakládáno s jednotlivými podáními žalobkyně, přičemž v tomto směru zdůraznila, že v podáních reagujících na žádosti žalobkyně vždy konzistentně zastávala stanovisko, že žalovaná není povinným subjektem dle ust. § 2 informačního zákona.

K samotné žalobě, a to konkrétně k odkazům žalobkyně na judikaturu Nejvyššího správního soudu, žalovaná uvedla, že ani jedno z těchto rozhodnutí nedopadá na projednávanou věc. K rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2008, č. j. 3 As 13/2007 – 75, poznamenala, že toto rozhodnutí se na ni nevztahuje, neboť se toliko týká obecních úřadů, městských úřadů a magistrátů statutárních měst. Obdobný závěr žalovaná učinila i ohledně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, č. j. 3 Ads 33/2006 – 57, když toto rozhodnutí se zase týká jen zdravotních pojišťoven, a nikoliv zdravotních zařízení, kterým pojišťovny platí. Pokud se jedná o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2009, č. j. 2 Ans 4/2009 – 93, je žalovaná toho názoru, že předmětné rozhodnutí se vztahuje pouze na obchodní společnost ČEZ, a.s., jež má ojedinělou a výjimečnou charakteristiku odlišnou od žalované. Žalovaná se rovněž domnívá, že se na ni rovněž nevztahuje ani rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006 – 67, ačkoliv žalovaná uznává, že v tomto případě se může jevit jako povinný

subjekt dle ust. § 2 informačního zákona, a to zejména s přihlédnutím k rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06. Tato rozhodnutí se zabývají výkladem pojmu veřejné instituce. Žalovaná je však přesvědčena, že dle užitého výkladu tohoto pojmu ji nelze považovat za veřejnou instituci, a proto tedy ani není povinným subjektem.

Žalovaná dále uvedla, že pokud by se soud neztotožnil s jejím právním názorem, že žalovaná není povinným subjektem dle informačního zákona, tak žalovaná namítá, že žaloba byla podána opožděně, popř. že žalobkyně podala žalobu bez vyčerpání řádných opravných prostředků. Žalovaná nevyčerpání řádných opravných prostředků dovozuje ze skutečnosti, že žalobkyně proti odpovědi/rozhodnutí žalované ze dne 27. 12. 2012 nepodala dle ust. § 16 odst. 1 informačního zákona ve lhůtě 15-ti dnů dle ust. § 83 odst. 1 správního řádu ve spojení s ust. § 20 odst. 4 informačního zákona odvolání. Žalobkyně totiž namísto odvolání podala proti odpovědi/rozhodnutí žalované ze dne 27. 12. 2012 stížnost ze dne 17. 1. 2013, a to dle ust. § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona. Pokud by dle žalované soud snad dospěl k závěru, že stížnost ze dne 17. 1. 2013 je svým obsahem odvolání, žalovaná v této souvislosti namítla, že takové odvolání by bylo třeba považovat za opožděné. Na stížnost ze dne 17. 1. 2013 žalovaná reagovala odpovědí/rozhodnutím ze dne 1. 2. 2013, v němž znovu uvedla, že se nepovažuje za povinný subjekt dle ust. § 2 informačního zákona. Opožděnost žaloby pak žalovaná dovozuje ze skutečnosti, že žalobkyně v předmětné věci podala žalobu dne 9. 5. 2013, a proto nepodala ji tak ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí, a navíc žalobu podala ještě před vyčerpáním opravného prostředku.

Závěrem žalovaná uvedla, že ke stížnosti žalobkyně ze dne 4. 3. 2013 nelze přihlížet, neboť nebyla podána ve lhůtě 30-ti dnů dle ust. § 16a odst. 3 písm. a) informačního zákona, a navíc tato stížnost je svým obsahem shodná se stížností žalobkyně ze dne 17. 1. 2013.

V následně učiněné replice k písemnému vyjádření žalované k žalobě žalobkyně v návaznosti na žalobní tvrzení opravila žalobní petit, v němž původně v důsledku písařské chyby absentoval požadavek na zrušení i rozhodnutí žalované ze dne 11. 3. 2013, tedy tak, že vedle zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27. 12. 2013 a ze dne 1. 2. 2013 se v petitu výslovně domáhala i zrušení rozhodnutí žalované ze dne 11. 3. 2013. Dále zmínila, že město Rumburk je většinovým akcionářem žalované, když je držitelem akcií ve výši 99,6 %, a setrvala na názoru, že žalovaná byla povinným subjektem k poskytnutí informací. Rovněž setrvala na svém přesvědčení, že žalovaná postupovala v rozporu s informačním zákonem při vyřizování jejích podání, když ve věci vydávala toliko odpovědi, které za rozhodnutí neoznačila, ačkoliv jí to zákon výslovně ukládá. Žalobkyně dále vyjádřila nesouhlas s tím, že údajně nedodržela lhůtu pro podání odvolání, když žalovaná žádné rozhodnutí nevydala, a proto za takové situace žalobkyně nemohla proti neexistujícímu rozhodnutí podat odvolání. Žalovaná v případě žalobkyně jednala mimo postup a zákonný rámec informačního zákona, a proto není v pořádku, aby žalovaná nyní svou obranu stavěla na postupech předepsaných informačním zákonem. Ke stížnosti ze dne 17. 1. 2013 žalobkyně podotkla, že ji podala v souladu se zákonem, neboť v daném případě marně uplynula lhůta pro poskytnutí informace nebo vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Pokud se jedná o odpověď ze dne 1. 2. 2013, tj. reakci žalované na stížnost žalobkyně ze dne 17. 1. 2013, žalobkyně zdůraznila, že tato odpověď byla za žalovanou vyřízena Ing. Petrem Urbanem, tj. místopředsedou představenstva žalované, čímž žalovaná hrubě porušila zákon, když dle ust. § 16a odst. 5 informačního zákona měla žalovaná stížnost spolu se spisovým materiálem ve lhůtě sedmi dnů předložit nadřízenému orgánu, což se však v posuzované věci nestalo. Žalobkyně v tomto směru rovněž

namítla, že ačkoliv byla její stížnost ze dne 17. 1. 2013 adresována přímo k rukám předsedy představenstva a řediteli žalované, přesto o ní v rozporu s výše uvedeným rozhodl Ing. Petr Urban. Dle žalobkyně tímto žalovaná znemožnila řádný postup dle ust. § 16a odst. 6 informačního zákona. Ohledně stížnosti ze dne 4. 3. 2013 žalobkyně poznamenala, že je třeba ji pokládat za podanou v zákonem stanovené 30-ti denní lhůtě, když jejím prostřednictvím žalobkyně reagovala na odpověď žalované ze dne 1. 2. 2013, jež jí byla doručena dne 5. 2. 2013. Vzhledem k tomu, že měsíc únor má 28 dnů, když žalobkyně dala stížnost ze dne 4. 3. 2013 k poštovní přepravě téhož dne, je žalobkyně proto přesvědčena, že stížnost ze dne 4. 3. 2013 byla z její strany podána v zákonem stanovené lhůtě. Dále žalobkyně uvedla, že odpověď žalované ze dne 11. 3. 2013, jež jí byla doručena dne 13. 3. 2013, byla za žalovanou opětovně vypracována Ing. Petrem Urbanem, a nikoliv nadřízeným orgánem žalované. Žalobkyně se současně domnívá, že přestože tato odpověď znovu postrádá základní atributy správního rozhodnutí, lze ji v konečném důsledku považovat za rozhodnutí, jímž žalovaná neposkytla žalobkyni požadované informace. Vzhledem k tomu, že odpověď žalované byla žalobkyni doručena dne 13. 3. 2013 a předmětná žaloba byla dána k poštovní přepravě dne 7. 5. 2013, má žalobkyně za to, že žaloba byla podána včas. K námitce žalované, že žaloba byla podána před vyčerpáním řádných opravných prostředků, žalobkyně uvedla, že informační zákon připouští toliko dva opravné prostředky - dle ust. § 16 odvolání a dle ust. § 16a stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace, s tím, že užití opravných prostředků je tímto zákonem přesně definováno. S ohledem na skutečnost, že žalovaná v dané věci nevydala žádné rozhodnutí, žalobkyně nemohla při absenci jakéhokoli rozhodnutí podat odvolání ale toliko stížnost. Žalobkyně je proto přesvědčena, že podáním stížnosti byly vyčerpány možné opravné prostředky, a proto z její strany byly splněny podmínky pro podání žaloby. Závěrem žalobkyně zdůraznila, že písemné odpovědi žalované jsou svým obsahem rozhodnutími, ačkoliv tak nejsou označena, přičemž i odpověď žalované ze dne 11. 3. 2013 je rozhodnutím o její stížnosti ze dne 4. 3. 2013. Správnost tohoto závěru dle žalobkyně potvrzuje i skutečnost, že samotná žalovaná v písemném vyjádření k žalobě tuto odpověď považuje za rozhodnutí.

Před vlastním meritorním projednání předmětného případu se soud s ohledem na námitky žalované předně výslovně zabýval tím, zda jsou splněny podmínky řízení, a to jednak z pohledu včasného podání předmětné žaloby z hlediska dvouměsíční lhůty k jejímu podání tak, jak je stanoveno v ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a jednak z pohledu vyčerpání opravných prostředků žalobkyní před podáním žaloby. Ve vztahu k otázce včasnosti předmětné žaloby soud uvádí, že žalobkyně v dané věci brojila proti odpovědi žalované ze dne 11. 3. 2013 a dvěma předchozím odpovědím žalované ze dne 27. 12. 2012 a ze dne 1. 2. 2013, jež byla vydána v souvislosti se žádostí žalobkyně o poskytnutí informací ze dne 5. 12. 2012. Odpověď žalované ze dne 11. 3. 2013, kterou soud vyhodnotil jako konečné rozhodnutí ve věci samé, tj. žádosti o poskytnutí informací ze dne 5. 12. 2012, ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., jak soud detailně rozvede níže, byla žalobkyni doručena dne 13. 3. 2013, a proto předmětná žaloba byla žalobkyní podána v zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě, neboť žalobkyně ji podala k poštovní přepravě dne 7. 5. 2013, jak již bylo zmíněno v úvodu odůvodnění rozsudku. Dále soud uvádí, že neshledal ani důvod pro odmítnutí žaloby pro údajné nevyčerpání opravných prostředků žalobkyní před podáním žaloby, když již shora poznamenal, předmětnou žalobou je brojeno proti odpovědi žalované ze dne 11. 3. 2013 a dvěma předchozím odpovědím žalované ze dne 27. 12. 2012 a ze dne 1. 2. 2013, jež byla vydána v souvislosti se žádostí

žalobkyně o poskytnutí informací ze dne 5. 12. 2012, s tím, že odpověď žalované ze dne 11. 3. 2013 soud s ohledem na značně specifické okolnosti daného případu vyhodnotil jako konečné rozhodnutí ve věci samé ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., jak soud předznamenal shora a jak soud detailně rozvede níže.

Jelikož soud neshledal překážky bránící meritornímu přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, tj. odpovědi žalované ze dne 11. 3. 2013, jíž přecházely dvě odpovědi žalované ze dne 27. 12. 2012 a ze dne 1. 2. 2013, tak soud napadené rozhodnutí meritorně přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu vyhodnotil žalobu důvodnou.

Podstatou celého sporu je posouzení žalované jako veřejné instituce, na jehož základě lze dovodit aplikaci informačního zákona.

Dle ust. § 2 odst. 1 informačního zákona *povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.*

Výkladem pojmu veřejná instituce hospodařící s veřejnými prostředky se zabýval Ústavní soud, a to v nálezu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, který je dostupný na www.nalus.cz, za stavu, kdy zákonem č. 61/2006 Sb. účinným od 23. 3. 2006 byla z ust. § 2 odst. 1 informačního zákona vypuštěna slova „hospodařící s veřejnými prostředky.“ Ústavní soud přitom v citovaném nálezu sám dovodil použitelnost svého výkladu i na pojem „veřejná instituce“, když vyslovil, že „*zařazení zkoumané instituce pod instituci veřejnou či instituci soukromou tak musí vyplývat z "převahy" znaků, jež jsou pro instituci veřejnou či soukromou typické. Lze si tak představit instituci, která kupříkladu v procesu svého vzniku (zániku) obsahuje soukromoprávní prvky, nicméně ostatní hlediska budou směřovat k závěru o její veřejnoprávní povaze. Pouze na základě přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu v procesu vzniku instituce tak nelze konstruovat o její povaze úplný a přesný závěr.* Pro hodnocení toho, zda se jedná o instituci veřejnou nebo soukromou vymezil Ústavní soud tyto hlediska: 1. hledisko způsobu vzniku (zániku) instituce z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu; 2. hledisko osoby zřizovatele, tedy zda je zřizovatelem stát či nikoli; 3. hledisko subjektu vytvářející jednotlivé orgány instituce, tj. zda dochází k vytváření orgánů státem či nikoliv; 4. hledisko existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce; 5. hledisko veřejného nebo soukromého účelu instituce.

Výkladem shora uvedených hledisek se zabývala i judikatura správních soudů (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze dne 18. 9. 2013, č. j.

59 A 39/2013 – 48, jenž byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2014, č. j. 5 As 75/2013 – 53, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006-67, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud v posledně jmenovaném rozsudku dovodil, že pojem stát je třeba interpretovat extenzivněji, když pod tento pojem ve smyslu informačního zákona podřadil i územní samosprávné celky a jejich orgány. „V tomto směru vychází z okruhu povinných osob, kterými jsou nejen státní orgány, ale právě i územní samosprávné celky a jejich orgány. Představují-li další kategorii povinných osob veřejné instituce, jedná se o skupinu subjektů odvozujících své postavení do značné míry právě od dvou prvně jmenovaných kategorií (resp. od státu v širším slova smyslu – zvoleném i Nejvyšším správním soudem). Neexistuje přitom důvod, aby toto odvozené postavení bylo shledáno ve vztahu k jedné z těchto kategorií, nikoliv však již k druhé. Restriktivní výklad Nejvyššího správního soudu by ostatně mohl vést k vyloučení dopadu zákona o svobodném přístupu k informacím na nezanedbatelnou část činnosti územních samosprávných celků a jejich orgánů v důsledku prostého zakládání společností soukromého práva“. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud vedle toho dovodil i to, že tato kritéria pro určení, zda jde o instituci veřejnou nebo soukromou je třeba také aplikovat na činnost územních samosprávných celků a jejich orgánů, přičemž veřejnou institucí, tj. subjektem povinným k poskytování informací dle informačního zákona, může být i akciová společnost založená obcí a provozující fotbalové družstvo. Od závěrů uvedených v tomto rozsudku přitom nemá důvod se zdejší soud jakkoliv odchýlit ani v předmětné věci.

V souzeném případě dospěl soud k závěru, že žalovaná jednoznačně splňuje shodné definiční znaky jako povinný subjekt v případě řešeném shora zmíněným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006-67.

Z obchodního rejstříku k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tj. odpovědi žalované ze dne 11. 3. 2013 a dvěma předchozím odpovědím žalované ze dne 27. 12. 2012 a ze dne 1. 2. 2013, plyne, že žalovaná je akciovou společností se základním kapitálem 1.591.000,-Kč, jejímž většinovým vlastníkem, a to 99,94 %, je město Rumburk, které je územním samosprávným celkem, a to v intencích ust. zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“), přičemž toliko 1 kus akcie o jmenovité hodnotě 1.000,-Kč je ve vlastnictví jiného subjektu. Za situace, kdy je obec v podstatě jediným vlastníkem akcií společnosti, je zjevné, že tento 99,94 % majetkový podíl umožňuje městu Rumburk přímé ovládání žalované a město tak ovlivňuje i vytváření orgánů společnosti, a to ať již ve vztahu k valné hromadě, tak prostřednictvím jí i ve vztahu k představenstvu a dozorčí radě. Obdobný závěr plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2009, č. j. 2 Ans 4/2009-93, jakož i ze dne 28. 3. 2013, č. j. 9 As 60/2012-62, které jsou dostupné na www.nssoud.cz.

Již výše bylo nastíněno, že naplnění pojmových znaků veřejné instituce se posuzuje také podle toho, zda nad ní existuje státní dohled. Nejvyšší správní soud přitom vyložil správní dohled tak, že se nemusí nutně jednat o vrchnostenskou kontrolu, ale může se jednat i o dohled, který může stát či územní samosprávný celek nebo obec vykonávat ve vztahu k jinému subjektu i na základě předpisů soukromého práva, např. obchodního zákoníku (k tomu srov. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006-67). V posuzovaném případě vlastní 99,94 % podíl na žalované město Rumburk jako veřejnoprávní korporace, tj. veřejná instituce hospodařící s veřejnými prostředky, která

tímto i fakticky vykonává svůj veřejný dohled. S ohledem na tyto skutečnosti má soud za to, že i tato podmínka pro hodnocení žalované jako veřejné instituce je splněna.

Posledním hlediskem posuzování instituce jako veřejné je její účel. Je nepochybné, že žalovaná je akciovou společností dle zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, sledující svou obchodní činností dosažení zisku, o čemž svědčí i zapsaný předmět činnosti podle obchodního rejstříku. Nelze však přehlédnout, že cílem založení žalované, která má sídlo v Rumburku, bylo dle části I. § 2 Stanov žalované především „*poskytování zdravotní péče ambulantní a ústavní včetně poskytování prostředků zdravotnické techniky a dopravní zdravotní služby sloužící k přepravě nemocných*“ (bod. 1) a „*poskytování zdravotní péče poradenské, ošetrovatelské, diagnostické, preventivní, rehabilitační, lázeňské, léčebné a lékárenské*“ (bod 2). Je tedy zřejmé, že žalovaná byla založena a podniká, aby zejména zajišťovala zdravotní péči a dopravní zdravotní služby v oblasti Rumburska, nezbytné pro fungování daného města a regionu z hlediska poskytování lékařské péče a dopravních zdravotních služeb a tedy zprostředkovaně slouží k uspokojování potřeb veřejnosti. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006-67, je třeba také vnímat příslušná ustanovení zákona o obcích, podle nichž by měla být činnost obce spojena vždy s uspokojováním veřejných zájmů a s plněním úkolů obce (k tomu srov. ust. § 9 zákona o obcích ve znění účinném do 31. 12. 2002, ust. § 35a zákona o obcích ve znění účinném od 1. 1. 2013, dle nichž obce mohou zakládat právnické osoby k plnění svých úkolů).

Na základě shora uvedených argumentů má tedy soud za to, že žalovaná je povinným subjektem ve smyslu ust. § 2 odst. 1 informačního zákona.

Z předložené písemné komunikace mezi žalobkyní a žalovanou zřetelně plyne, že žádost žalobkyně ze dne 5. 12. 2013, která byla adresována představenstvu žalované, nebyla žalovanou odložena či odmítnuta z formálních důvodů tak, jak je předvídáno v ust. § 14 odst. 5 písm. a) až písm. c) informačního zákona [např. pro nesrozumitelnost žádosti či nesplnění jiných náležitostí žádosti dle informačního zákona], ale právě a jediné proto, že žalovaná (resp. její orgány) měla za to, že není povinným subjektem dle informačního zákona. Své stanovisko k věci o tom, že žalovaná není povinným subjektem a tudíž že neposkytne žalobkyni požadované informace, žalovaná přitom zcela chybně a v rozporu s informačním zákonem vtělila do neformální písemné odpovědi místopředsedy představenstva žalované ze dne 27. 12. 2012, namísto toho, aby vydala formalizované rozhodnutí o odmítnutí žádosti postupem dle ust. § 15 informačního zákona. Za tohoto skutkového stavu, kdy žalovaná zjevně nepostupovala při vyřizování žádosti žalobkyně ze dne 5. 12. 2012 v souladu s informačním zákonem, nelze vytýkat žalobkyni, jak ovšem nepatříčně učinila žalovaná v písemném vyjádření k žalobě, že žalobkyně měla vůči neformální odpovědi žalované ze dne 27. 12. 2012 podat odvolání a nikoliv stížnost ve smyslu ust. § 16a informačního zákona ze dne 17. 1. 2013 na postup při vyřizování žádosti o informace, která byla adresována předsedovi představenstva žalované, a jestliže tak neučinila, před podáním žaloby nevyčerpala řádné opravné prostředky. Z téhož důvodu žalovaná v písemném vyjádření k žalobě rovněž nepatříčně poukázala na to, že pokud by stížnost ve smyslu ust. § 16a informačního zákona ze dne 17. 1. 2013, na níž žalovaná opět odpověděla neformální písemnou odpovědí opět skrze jejího místopředsedy představenstva žalované ze dne 1. 2. 2013, namísto toho, aby postupovala dle ust. § 16a odst. 5 informačního zákona, byla vyhodnocena jako odvolání, tak se jedná o opožděné odvolání. Žalovaná by měla vzít v potaz skutečnost, že v případě

žalobkyně jednala mimo postup a zákonný rámec informačního zákona, přičemž pokud žalovaná žádné rozhodnutí v intencích ust. § 15 informačního zákona nevydala, tak za této situace žalobkyně nemohla proti neexistujícímu rozhodnutí podat odvolání. Z tohoto důvodu neformální odpověď žalované ze dne 1. 2. 2013 soud nevyhodnotil jako konečné rozhodnutí ve věci samé, nýbrž toliko jako reakci na stížnost žalobkyně ze dne 17. 1. 2013, kterou žalobkyně podala ve smyslu ust. § 16a informačního zákona. Z téhož důvodu nelze připustit, aby žalovaná v předmětném soudním řízení svou obranu účinně stavěla na striktních postupech předepsaných informačním zákonem, když sama informační zákon flagrantním způsobem nerespektovala. Za dané situace, kdy žalobkyně přes její žádost ze dne 5. 12. 2012 a stížnost ve smyslu ust. § 16a informačního zákona ze dne 17. 1. 2013 od žalované obdržela dosud jen dvě neformální odpovědi ze dne 27. 12. 2012 a ze dne 1. 2. 2013 mimo rámec informačního zákona, nelze vytýkat žalobkyni, že žalované adresovala podání ze dne 4. 3. 2013 koncipovanou jako souhrnnou stížnost na postup žalované současně obsahující opětovný požadavek na poskytnutí žádaných informací, která byla adresována představenstvu žalované, na níž jí bylo žalovanou odpovězeno opět neformální odpovědí ze dne 11. 3. 2013 mimo rámec informačního zákona opět skrze jejího místopředsedy představenstva žalované. S ohledem na značně specifický skutkový stav je soud oproti žalované toho názoru, že k podání žalobkyně ze dne 4. 3. 2013 je třeba přihlížet, když nelze dovodit, že by toto podání, na jejímž základě žalovaná poskytla žalobkyni konečnou odpověď ze dne 11. 3. 2013, vůči němuž žalobkyně brojí předmětnou žalobou, bylo podáno opožděně ve smyslu ust. § 16a odst. 3 písm. a) informačního zákona, když sama žalovaná ve vztahu k žalobkyni zjevně a soustavně jednala mimo postup a zákonný rámec informačního zákona. Navíc žalobkyně stížnost ze dne 4. 3. 2013, již reagovala na neformální odpověď žalované ze dne 1. 2. 2013, která jí byla doručena 5. 2. 2013, zaslala žalované dne 4. 3. 2013, a tedy ve lhůtě zjevně kratší než 30 dnů, které se dovolávala žalovaná. Vedle toho nelze pominout skutečnost, že dle závěrečného ust. § 20 odst. 4 informačního zákona platí, že při postupu podle informačního zákona, a to pokud se jedná mj. o rozhodnutí o odmítnutí žádosti či o odvolací řízení, že se užije správní řád, pokud informační zákon nestanoví jinak, což v daném případě dle názoru soudu nestanoví. V ust. § 83 odst. 2 správního řádu je přitom výslovně zakotveno, že v případě chybějícího poučení dle § 68 odst. 5 lze odvolání podat nejpozději do 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Pohledem právě citovaného ust. § 83 odst. 2 správního řádu tak žalobkyně v případě svého podání ze dne 4. 3. 2013 zjevně dodržela i případnou 90-ti denní odvolací lhůtu, když jí nebylo uděleno sebemenší poučení žalovanou v její prvotní písemnosti ze dne 27. 12. 2012.

Za tohoto stavu, kdy žalovaná měla za to, že o žádosti žalobkyně ze dne 5. 12. 2013 a jejích následných podáních ze dne 17. 1. 2013 a ze dne 4. 3. 2013 není povinna v intencích informačního zákona rozhodovat, by nepřezkoumání jí vydaných odpovědí (ze dne 27. 12. 2012 místopředsedou představenstva žalované, ze dne 1. 2. 2013 rovněž místopředsedou představenstva žalované a ze dne 11. 3. 2013 opětovně místopředsedou představenstva žalované) o údajné správnosti předchozích postojů žalované pro žalobkyni znamenal faktické odepření přístupu k soudu. Třebaže výše předestřené odpovědi žalované ze dne 27. 12. 2012, ze dne 1. 2. 2013 a ze dne 11. 3. 2013 nesplňují formální náležitosti rozhodnutí povinného subjektu dle § 15 a § 16 odst. 3 informačního zákona, tak svou materiální povahou se o rozhodnutí o odmítnutí žádosti podané dle informačního zákona nepochybně jedná. Tento závěr soudu plně koresponduje konzistentní judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (k tomu srov. např. již výše citovaný rozsudek

Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze dne 18. 9. 2013, č. j. 59 A 39/2013 – 48, jenž byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2014, č. j. 5 As 75/2013 – 53, kdy byl ve skutkově obdobné věci připuštěn meritorní přezkum neformálních sdělení povinného subjektu žadateli o poskytnutí informací). Faktem tak je, že žalovaná žalobkyní podanou žádost o poskytnutí informací projednávala a materiálně o ní s konečnou platností dne 11. 3. 2013 negativně rozhodla, když žalobkyně se přes svá podání ze dne 17. 1. 2013 (stížnost na postup žalované ve smyslu ust. § 16a informačního zákona) a ze dne 4. 3. 2013 nedomohla jednak toho, aby žalovaná přes její výslovná upozornění postupovala v režimu informačního zákona, na tož toho, aby její žádost o poskytnutí byla meritorně projednána.

Dále je třeba uvést, že dle ust. § 16 odst. 4 informačního zákona platí, že dospěje-li soud při přezkumu rozhodnutí o neposkytnutí informace k závěru, že žaloba je důvodná a nebyly dány důvody pro odmítnutí žádosti, rozhodnutí zruší a nařídí povinnému subjektu požadované informace poskytnout. V této souvislosti nelze nezmínit, že výkladem právě citovaného ust. § 16 odst. 4 informačního zákona a možností soudu zrušit negativní rozhodnutí povinného subjektu a zároveň mu nařídít poskytnutí konkrétních informací se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003-73, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1469/2008 a také na www.nssoud.cz. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dovodil, že „*klíčovým se v tomto kontextu jeví především ust. § 16 odst. 4 citovaného zákona v současném znění, podle kterého při přezkumu rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o neposkytnutí informace soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout. Citované ustanovení připouští dvě interpretace. Při použití obou z nich je ovšem třeba respektovat zásady soudního přezkumu správních rozhodnutí. Soud bude při přezkumu správního rozhodnutí a posuzování otázky, zda v něm uvedená argumentace obsahuje relevantní důvody, pro které mohl správní orgán negativně rozhodnout o žádosti o informaci, vždy vycházet pouze z rámce napadeného rozhodnutí (a správního rozhodnutí I. stupně). Soud nemůže zásadně stíhat povinnost aktivně vyhledávat možné důvody relevantní pro odepření informace. Takovým postupem by porušil nestrannou roli v řízení, a stejně jako je při svém přezkumu vázán žalobními námitkami, je obdobně vázán rozsahem a argumentací správního rozhodnutí (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.).*

První výklad § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se odvíjí od přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Jinými slovy, soud věcně zhodnotí důvody pro odepření informace uváděné správním orgánem a zváží, zda ospravedlňují neposkytnutí požadované informace. Dojde-li k negativnímu závěru, zruší rozhodnutí a nařídí správnímu orgánu, aby informaci poskytl. Tento postup může ovšem zvolit pouze tehdy, lze-li správní rozhodnutí a jeho důvody přezkoumat. V opačném případě soud napadené rozhodnutí pouze zruší, a vrátí správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Druhá možná interpretace vztahuje ustanovení § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím i na případy, kdy je správní rozhodnutí rušeno pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Vychází totiž z presumpce, že v takovém případě správní rozhodnutí neobsahuje žádné důvody, tedy ani důvody pro odmítnutí žádosti. Správní orgán proto musí informaci poskytnout. Nejvyšší správní soud se přiklonil k prvnímu možnému výkladu. Existence § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se totiž zjevně vymyká koncepci správního soudnictví v České republice. Tato norma, která je (legislativně

málo šťastně) nepřímou novelou soudního řádu správního, a kterou je nutno použít v souladu se zásadou lex specialis namísto obecné úpravy soudního řádu správního, zavádí apelační prvek do jinak přísně kasačního systému správního soudnictví. Nastalý stav i nepřímý způsob změny jsou jistě krajně nežádoucí, nikoliv však protiústavní. Z článku 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod ani z jiného ustanovení ústavního pořádku nelze zejména požadavek výlučně kasačního principu nijak dovodit. Ústavněprávní výbor Senátu namítl nekonceptnost řešení při projednávání návrhu novely, a Senát proto navrhl Poslanecké sněmovně vypustit z návrhu zákona ustanovení § 16 odst. 4. Poslanecká sněmovna návrh neakceptovala a zákon schválila v původní podobě. V současné době analyzované ustanovení tvoří platnou součást českého právního řádu; jako výjimku z obecně kasačního způsobu rozhodování správních soudů je však třeba vykládat jej restriktivně. Jednota a vnitřní nerozpornost právního řádu jsou totiž jedním z úhelných principů právního státu.

Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že vládní návrh novely zákona o svobodném přístupu k informacím nyníjší ustanovení § 16 odst. 4 neobsahoval. Bylo do návrhu zařazeno teprve v rámci pozměňovacích návrhů v Poslanecké sněmovně. Zařazení ustanovení bylo vyvoláno potřebou reagovat na praxi některých správních orgánů, které kasačního principu při soudním přezkumu zneužívaly k tomu, že informace opakovaně, a to i po prohraných soudních sporech, neposkytly a informaci vždy znovu odepřely pouze s pozměněným právním odůvodněním. Z právě citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu tedy pro daný případ plyne, že nemůže-li soud věcně přezkoumat důvody pro odmítnutí žádosti povinným subjektem, protože nebyly v odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace uvedeny, rozhodnutí povinného subjektu pouze zruší a vrátí věc k dalšímu řízení žalovanému, neboť je vázán žalobními námitkami, jež jsou determinovány důvody pro nevyhovění žádosti.

A tak tomu bylo právě v projednávaném případě. Již výše soud nastínil, na základě jakých úvah dospěl k závěru, že žalovaná je povinným subjektem dle ust. § 2 odst. 1 informačního zákona, a jelikož z jejích rozhodnutí, kterými žalobkyni odepřela zpřístupnění jí požadovaných informací, tj. z odpovědi žalované ze dne 11. 3. 2013 a jí dvou předcházejících odpovědí ze dne 1. 2. 2013 a ze dne 27. 12. 2012, žádné relevantní důvody dle informačního zákona neplynou, soudu nezbylo než žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost pro absenci zdůvodnění z pohledu informačního zákona, a to ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., s tím, že soud neměl možnost (a nebylo to ostatně ani jeho povinností, neboť by tím nepřipustně nahrazoval činnost žalované jakožto povinného subjektu) se s požadovanými informacemi seznámit a posoudit, zda jejich poskytnutí žalobkyni je či není dle zákona o svobodném přístupu k informacím možné.

Na tomto místě soud poznamenává, že v daném případě by pro žalobkyni nebylo východiskem podání případné žaloby na nečinnost žalované v režimu ust. § 79 a násl. s. ř. s., obzvláště za situace, kdy žalovaná na jednotlivá podání žalobkyně včetně její stížnosti na postup žalované ve smyslu ust. § 16a informačního zákona, reagovala, avšak zcela mimo zákonný rámec, neboť žalobkyně by případnou žalobou na nečinnost docílila pouze stejného výsledku jako v předmětném soudním řízení, tj. označení žalované za povinný subjekt ve smyslu informačního zákona, na základě čehož má žalovaná povinnost meritorně projednat její žádost o poskytnutí informací ze dne 5. 12. 2012.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti soud s odkazem na ust. § 76 odst. 1 písm. a) [s. ř. s.](#) ve výroku rozsudku ad I. žalobou napadené rozhodnutí žalované ze dne

11. 3. 2013 zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatečné zdůvodnění z hlediska informačního zákona. Zároveň soud v souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o tom, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána shora zaujatými právními názory soudu s tím, že ve věci žádosti žalobkyně o poskytnutí informací ze dne 5. 12. 2012 jakožto povinný subjekt rozhodne a své rozhodnutí srozumitelně, řádně a úplně odůvodní.

Soud rozhodl v dané věci bez jednání, přestože jeho nařízení právní zástupce žalované požadoval, neboť ve věci žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí soud zrušil pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a v takovém případě ust. § 76 odst. 1 s. ř. s. stanoví, že soud zruší napadené rozhodnutí bez jednání (k tomu srov. např. již shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2014, č. j. 5 As 75/2013 – 53).

Jelikož žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. uložil žalované zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě toliko za zaplacený soudní poplatek za podanou žalobu ve výši 3.000,-Kč, když žalobkyně jiné náklady řízení nepožadovala.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 30. dubna 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová